

брий, недѣй ма отлѣча отъ ония, дѣто стоятъ на дѣспата ти страна, за голѣмата си милость.“ Приближава краятъ, о душе, а ти никакъ са не погрижвашъ, нито са приготвяшъ, врѣмъто нахѣсява и остава се по малко и по-малко. Погледни какъ си близу до вратата, врѣмъто на живота ти прѣцѣхвѣтава, като нѣкое цвѣте. Защо толкозъ напразно са грижишъ да събирашъ и трупашъ богатство? Каква облага за тебъ ако спечелишъ и цѣлия свѣтъ, а душата си изгубишъ?

Тѣй съ такива думи и съ такива мисли, казани отъ сърдце, днесъ радостно можемъ да посръщнемъ кръстътъ; намъ ще бѣде леко да го понесемъ, да вървимъ слѣдъ Христа. Наистина ние можемъ да земемъ кръстътъ въ ръка си, като знакъ на победа, и като знакъ че остуяхме сръщу злитъ си желания, надвихме на тѣлеснитъ си пощевки и тогава съки изъ насъ може да рече: „Боже помогни ми тихо и безбѣдно да прѣплувамъ постното море, колкото ми остава; удостои ма, Христе, да достигна пристанището на твоето славно Въскресение.“

За това, братия, едате сичкома да приближимъ до честния кръстъ, дѣто като подъ сѣнката на еднолистното дърво да си починемъ малко отъ постниятъ трудъ; да си отдохнемъ и у сѣщото врѣме да си помислимъ, че съ тоя кръстъ наший спасителъ ни наумѣва своитѣ мѣки, що е прѣтърпѣлъ зарадъ насъ; Христовий кръстъ като че ни казва: „зарадъ васъ прѣтърпѣхъ сѣкакви хули, заплювания, заплесквания, а вие неможехте ли да понесете на брата си поне една негова горчива дума.“ Да понесемъ